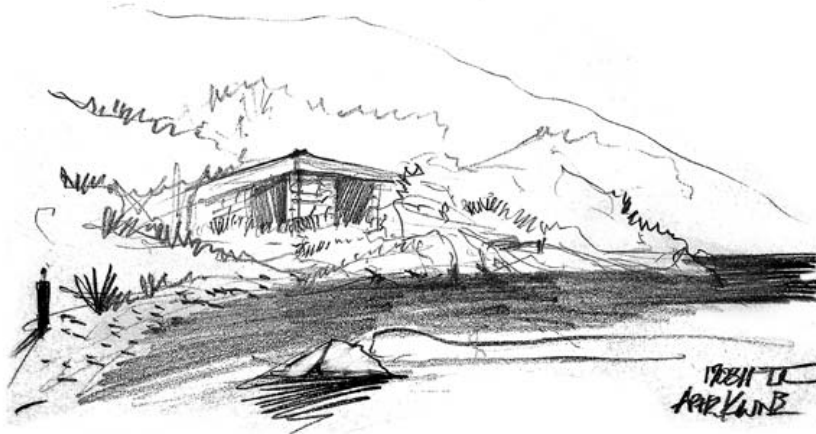

ΕΡΓΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ «ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ – ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ»

“ΑΡΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ Η ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΙΝΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ”

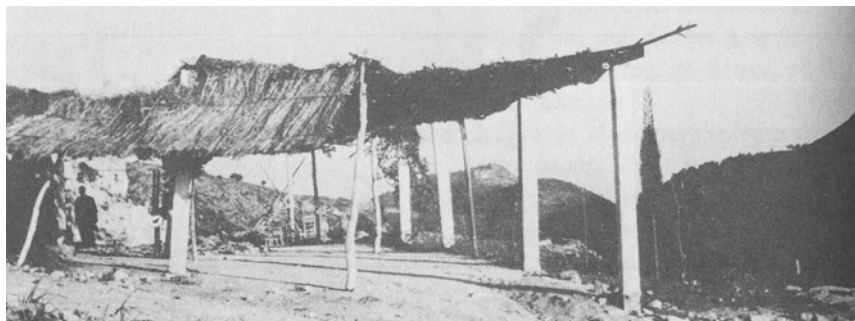

Τ.Ε.Ι. ΑΘΗΝΑΣ
Σ.Γ.Τ.Κ.Σ. – Ε.Α.Δ.Σ.Α.
ΣΤ' ΧΕΙΜ. ΕΞ.
ΑΚΑΔ. ΕΤΟΣ 2011 – 2012

ΜΠΟΥΚΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
08044

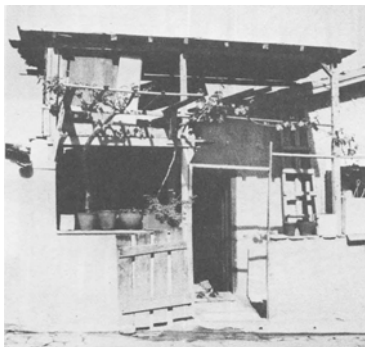
Ο Άρης Κωνσταντινίδης (Αθήνα, 1913 - Αθήνα, 1993) ήταν Έλληνας αρχιτέκτονας, με σπουδαίο και αναγνωρισμένο έργο σε διάφορα μέρη της Ελλάδας. Αφού ολοκλήρωσε τις σπουδές του στο Πολυτεχνείο του Μονάχου, επέστρεψε στην Αθήνα. Το ενδιαφέρον του για τη δημιουργία μιας σύγχρονης αρχιτεκτονικής που να βγαίνει από τις ανάγκες του τόπου του, τον οδηγεί στο να μελετήσει εκτεταμένα την ανώνυμη αρχιτεκτονική στην Ελλάδα, να έρθει σε επαφή με τον τόπο του, να καταλάβει την διαφορετικότητα και την σημασία της ελληνικής γης και υπαίθρου και να συνειδητοποιήσει την τόσο ιδιαίτερη «ανθρώπινη» κλίμακα του ελληνικού τοπίου. Για αρκετά χρόνια εργάστηκε σε διάφορες δημοτικές και δημόσιες υπηρεσίες. Ως υπεύθυνος αρχιτεκτονικών μελετών του ΕΟΤ κατασκεύασε τα γνωστά ξενοδοχεία «Ξενία» στην Καλαμπάκα, Μύκονο, Ολυμπία, κ.α. Έργα του Άρη Κωνσταντινίδη είναι επίσης το περίπτερο στη Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης (1960) και το συγκρότημα που εξυπηρετεί το αρχαίο θέατρο της Επιδαύρου. Πολλά έργα του αποτελούν σήμερα πρότυπα αρχιτεκτονικής.

Ο ίδιος κρατούσε συχνά σημειώσεις καθώς θεωρούσε τον γραπτό λόγο βασικό μέσο έκφρασης. Η αφιέρωση στο γράψιμο ήταν ένας άλλος τρόπος εξωτερίκευσης των σκέψεων και των ιδεών του. Έγραψε βιβλία στα οποία παραθέτει την θέση του για την αρχιτεκτονική –που την θεωρεί ένα ζωντανό οργανισμό-, και πραγματεύεται μια διαρκή αναζήτηση για τον ορισμό και τη σημασία της αληθινής αρχιτεκτονικής. «Η αρχιτεκτονική φυτρώνει στην γη που βρίσκεται και έχει άμεση σχέση με αυτήν όπως το δένδρο ή ο θάμνος».

Σε όλη τη διάρκεια της ζωής του, ο Κωνσταντινίδης προσπάθησε να δημιουργήσει μια «αληθινή αρχιτεκτονική» βασισμένη στις αρχές που «διδάχτηκε» από αυτήν, αντιτιθέμενος όμως παράλληλα, σε κάθε τάση παρελθοντολογίας και μιμητισμού των παλαιών ελληνικών μορφών. Συγχρόνως απέφυγε και την τάση της εποχής του που ήθελε πολλούς αρχιτέκτονες να αντιγράφουν μοντέρνα ευρωπαϊκά πρότυπα που είχαν κατασκευαστεί για τις ανάγκες άλλων τόπων. Κάθε του έργο έρχεται να υπογραμμίσει την πίστη του, ότι η ανώνυμη αρχιτεκτονική, αλλά και το ίδιο το τοπίο της Ελλάδας αποτελούν τα θεμέλια πάνω στα οποία πρέπει και μπορεί να σταθεί μια σύγχρονη αρχιτεκτονική πράξη.

Η αρχιτεκτονική του Άρη Κωνσταντινίδη αποτελεί απόδειξη της μεγάλης ευαισθησίας του ως προς τον χώρο στον οποίο κατασκευάζονται τα έργα, εφόσον μέσα από αυτά προσπαθεί να τονίσει την αλληλεπίδραση φύσης και κατοικήσιμου περιβάλλοντος. Δίνει έμφαση στην ένταξη ολόκληρου του αρχιτεκτονικού έργου στο φυσικό περιβάλλον, με ρευστά τα όρια στο φυσικό και στο κτιστό. Η έννοια της προέκτασης της φύσης μέσα στο κατοικήσιμο περιβάλλον έχει ως αποτέλεσμα κατοικίες στις οποίες ο εξωτερικός χώρος αποτελεί μέρος του ίδιου του κτίσματος. Παρατηρούμε ότι διαμορφώνει τους εσωτερικούς και τους εξωτερικούς χώρους χρησιμοποιώντας παρόμοια ή και εντελώς ίδια αρχιτεκτονικά στοιχεία, όπως παραδείγματος χάριν δωμάτια που ορίζονται από τοίχους ή τοίχους που διακόπτονται από ανοίγματα. Είναι

χαρακτηριστικό ότι στις περισσότερες κατασκευές του παρατηρεί κανείς ότι υπάρχει μια μετάβαση από τον κλειστό στον ανοικτό χώρο, διαμέσου ενός μεταβατικού υπόστεγου ή αλλιώς ημιυπαίθριου χώρου. Αυτή την άρθρωση των χώρων, την παρατήρησε στα παλαιά λαϊκά σπίτια, όπου υπάρχει το κλειστό δωμάτιο, το χαγιάτι και η αυλή.

Αυτή η αντιμετώπιση εσωτερικού και εξωτερικού έχει ως αποτέλεσμα κατασκευές που να χαρακτηρίζονται από τις απλές φόρμες, την ορθολογική διάταξη της κάτοψης από την οποία πηγάζουν και ορθώνονται οι όψεις σαν φυσική συνέχεια. Ακόμα, επικεντρώνεται στην μελέτη και ουσιαστική εκμετάλλευση στον σχεδιασμό των κλιματολογικών συνθηκών του κάθε τόπου, στην κατασκευαστική αρτιότητα και στην ανάδειξη του ιδιαίτερου χαρακτήρα και της μοναδικής φυσιογνωμίας του κάθε υλικού που χρησιμοποιείται στην κατασκευή. Σκοπός του ήταν η διαμόρφωση μίας αρχιτεκτονικής γλώσσας με την οποία παίρνει θέση πάνω στα μεγάλα προβλήματα της εποχής του για το τι είναι η ουσία του «κτίζειν», η ουσία της αληθινής αρχιτεκτονικής.

Το έργο του επικεντρώνεται όπως αναφέρθηκε, στην ουσία των πραγμάτων, στην αλήθεια που κρύβει ο τόπος. Υποστηρίζει ότι η μελέτη του παρελθόντος δεν πρέπει να περιορίζεται μονάχα σε μορφολογικά στοιχεία που υποδηλώνουν μίμηση αλλά να προχωράει προς το εσωτερικό, στη λειτουργική αναγκαιότητα, στην έλλειψη του περιττού, δηλαδή σε στοιχεία που εμπεριέχονται κυρίως στην ανώνυμη και λαϊκή αρχιτεκτονική. Γιατί γενικά η αρχιτεκτονική ήταν ένα μέσο για να χτίζεις μια καλή ζωή.

Η κοινωνική και αρχιτεκτονική πραγματικότητα της εποχής του –που δεν διαφέρει και πολύ από τη δική μας- τον προβλημάτιζε έντονα. Παρατηρούσε ότι ο άνθρωπος είχε υποδουλωθεί από το μέσο που ο ίδιος πήγε να υποτάξει, την ύλη. Δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι η τεχνική όσο και η μηχανή είναι μόνο τα βοηθήματα που έχει στην διάθεσή του για να επιτύχει τον σκοπό του. Έτσι το αρχιτεκτονικό έργο προερχόταν μόνο από περιορισμένους νόμους και κανόνες. Οι αρχιτέκτονες ακολουθούσαν και οργάνωναν μια στεγνή τεχνική. Η λάθος αντιμετώπιση και ερμηνεία του παρελθόντος οδήγησε αρκετές από τις παλιές αρχιτεκτονικές μορφές να στέκουν ξένες προς το τοπίο και το πνεύμα του λαού, γιατί στέκονταν απλά σαν στοιχεία που ήρθαν απέξω και δεν μπόρεσαν ποτέ να ενσωματωθούν. Τα αρχιτεκτονικά έργα μιμούνταν τα ξένα πρότυπα και δεν μπορούσαν να προσαρμοστούν στο τοπίο γιατί αγνοούσαν τελείως τη μορφή του καθώς και το ελληνικό φως, με αποτέλεσμα η Ελληνική αρχιτεκτονική να χάσει τον

χαρακτήρα και το ύφος της. Τα περισσότερα ήταν έργα όπου απουσίαζαν οι αληθινές μορφές, είχαν πρόσκαιρη σημασία, χωρίς πνεύμα και δέος.

Σαν αποτέλεσμα όλων αυτών χανόταν το αίσθημα και το πνεύμα, η ανάγκη της ανθρώπινης ψυχής για επαφή με τη φύση και «χτιζόταν» στις σύγχρονες πόλεις μια τεχνητή και μηχανοποιημένη ατμόσφαιρα μέσα στην οποία ο άνθρωπος έπρεπε να ζήσει. Το οργανωμένο και υποταγμένο πνεύμα που δημιουργούν αυτές οι συνθήκες, που στηρίζεται στη μία μονάχα μέθοδο και ερμηνεία δεν έχει να προσφέρει τίποτα. Παρατηρούσε ότι το άτομο και η προσωπικότητα στέκουν ανύπαρκτα ακολουθώντας μία «πειθαρχημένη ελευθερία» που δημιουργεί άμορφα και καταθλιπτικά έργα, προερχόμενα από καλούπια και με τη φιλοδοξία να μείνουν αναλλοίωτα στην αιωνιότητα, βάζοντας σε δεύτερη μοίρα τον άνθρωπο. Αυτή η αρχιτεκτονική είναι χωρίς πάθος και πνεύμα, που το μόνο που καταφέρνει είναι να βγάλει τον άνθρωπο από τη φύση και το τοπίο που τον περιτριγυρίζει.

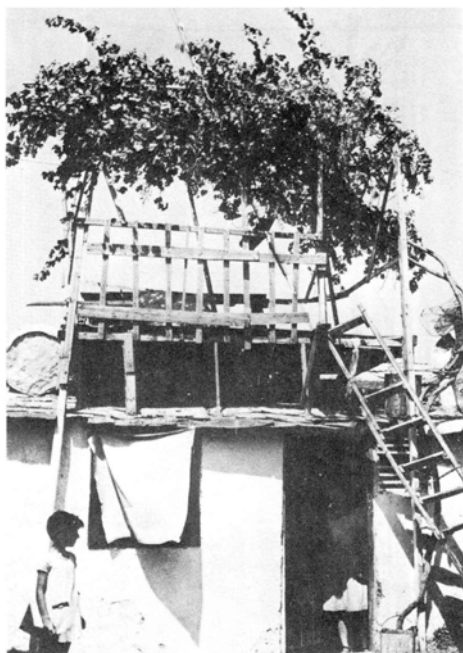
Ο Κωνσταντινίδης επισημαίνει ότι η ψυχή είναι αυτή που λείπει από τα σύγχρονα κτίρια και γενικά από τον αρχιτεκτονικό σχεδιασμό που ξέρει μόνο να μιμείται επιφανειακά τα περασμένα, χωρίς ουσία, απλά αντιγράφοντας μορφές και να αφήνει τον τόπο που ονομάζει «θεόβγαλτο», να περιμένει ανεκμετάλλευτος.

Όλη αυτή η κατάσταση και η ζωή σε αυτή την περιορισμένη ατμόσφαιρα, οδήγησε τον άνθρωπο στην απομάκρυνσή του από τη φύση. Ο Κωνσταντινίδης ορίζει τη φύση σαν ένα στοιχείο που κάνει τα πράγματα πιο ζωντανά, έχει παλμό και διαρκή κίνηση που μπορεί να παρασύρει και τον ίδιο τον άνθρωπο στους ρυθμούς της. Παρατηρώντας την ελληνική φύση ξεχωρίζει μορφές απλές και ξεκάθαρες, μορφές που διακρίνονται από δωρική σαφήνεια και λιτότητα και που παρατηρούνται σε κάθε έκφραση τόσο της αρχαίας ελληνικής όσο και της παραδοσιακής αρχιτεκτονικής.

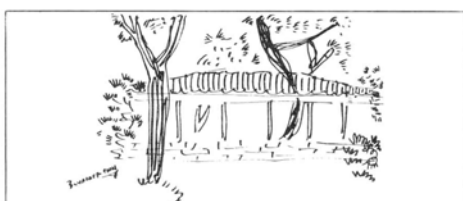
Οι ενέργειες όμως του ανθρώπου και η αρχιτεκτονική χωρίς ουσία και χαρακτήρα, οδήγησαν το τοπίο, το φώς, τον ουρανό και γενικά τη φύση να στέκεται απέναντι στη φοβερή ασχήμια που υπάρχει.

Ο Κωνσταντίνιδης ασχολήθηκε με τη μελέτη και παρατήρηση του Ελληνικού τοπίου. Στα ταξίδια του στην ύπαιθρο και στα νησιά, φωτογράφιζε τα βουνά, τη θάλασσα, το χαρακτήρα της φύσης καθώς και τις «ανθρώπινες κατασκευές» δηλαδή τα στέγαστρα που γίνονταν ένα με το περιβάλλον τους, τα παραδοσιακά σπίτια, τις αυλές. Έκανε συχνά σκίτσα και κράταγε πολλές σημειώσεις. Μέσα από αυτή τη μελέτη του Ελληνικού τόπου, ξεχώρισε απλές και ξεκάθαρες μορφές, που παρατηρούνται σε κάθε έκφραση τόσο της αρχαίας όσο και της παραδοσιακής αρχιτεκτονικής. Αυτό τον έκανε να συνειδητοποιήσει ότι παλιά οι άνθρωποι μίλαγαν τη γλώσσα της φύσης και είχαν γίνει μέρος της. Όταν έχτιζαν τα σπίτια και τα οικοδομήματά τους, φρόντιζαν να τα «δέσουν» και να τα «στερεώσουν» με τη χρήση του φυτικού στοιχείου. Έτσι αυτά στέκονταν στο έδαφος σαν την προέκταση του σώματος και της ψυχής τους.

Αναγνώρισε τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του ελληνικού τόπου και έδωσε ιδιαίτερη σημασία στο Ελληνικό κλίμα, χαρακτηρίζοντας το ήπιο, μαλακό και «κατοικήσιμο».

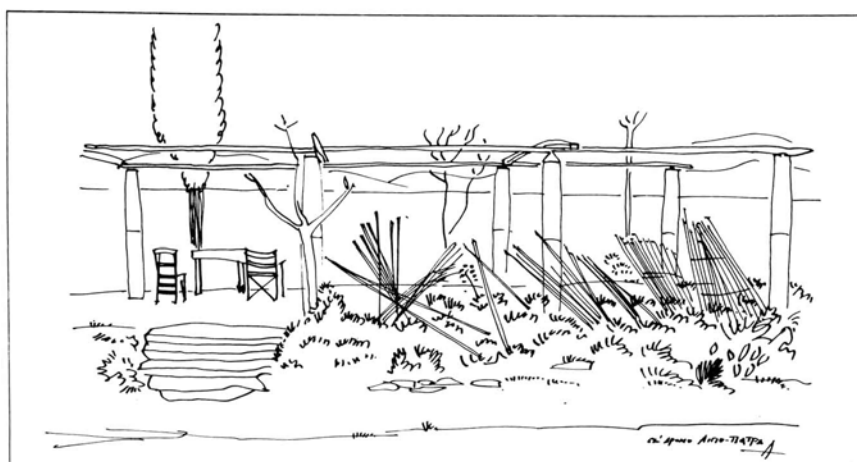

Αυτός ο «κατοικήσιμος» χώρος, που αναπτύχθηκε η «λαϊκή» όπως αναφέρει, ανώνυμη αρχιτεκτονική, αποτελεί θεμέλιο πάνω στο οποίο πρέπει και μπορεί να σταθεί μια σύγχρονη αρχιτεκτονική πράξη. Είχε μελετήσει σε βάθος τη λαϊκή αρχιτεκτονική και αναγνώριζε πόσο σοφά έγιναν τα λαϊκά κτίσματα από τους απλούς ανθρώπους, που έχτιζαν μόνοι και ελεύθεροι, μαζί με τη φύση.

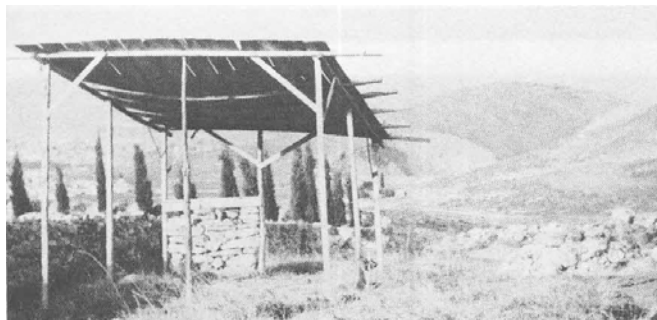
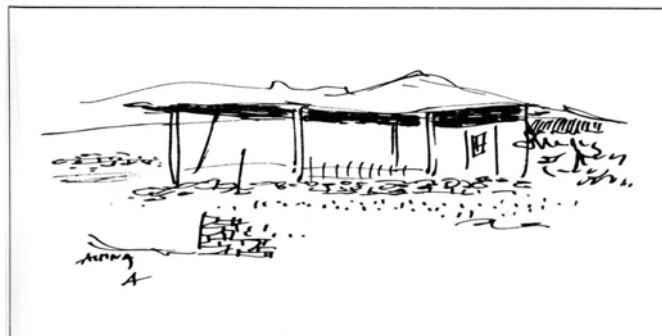
Δεν τα μελέτησε όμως επειδή ήταν παλιά, ούτε από αισθητική άποψη, αλλά επειδή καταλάβαινε και ένιωθε πόσο σοφά, απλά και λιτά έγιναν, γι' αυτό και τα αποκαλούσε «Θεόχτιστα». Αναγνώριζε την ουσία τους, την προσπάθεια τους να χτίσουν με πνεύμα και να δώσουν μορφή αλλά και ουσία στα υλικά που τους πρόσφερε ο τόπος τους. Θεωρούσε ότι η αρχιτεκτονική παράδοση της Ελλάδας, με τα απλά, λιτά και ανάλαφρα σαν τις γραμμές και τους όγκους του τοπίου κτίσματα, μπορεί να αποτελέσει πρότυπο και να χρησιμοποιηθεί για παραδειγματισμό στην δουλειά του αρχιτέκτονα. Όμως χωρίς μιμητισμό. Με σεβασμό και χωρίς βιασύνη θεωρούσε ότι θα πρέπει να γίνει η επαφή με τα στοιχεία του παρελθόντος,

Πίστευε ότι το μικρό, σεμνό, λιτό, ανθρώπινο λαϊκό έργο είναι αυτό που χαρακτηρίζει την αληθινή νεοελληνική αρχιτεκτονική. Σε αυτό κατοπτρίζεται το εσωτερικό σχήμα και η εσωτερική ουσία των ανθρώπων. Οι ανθρώπινες ψυχές είχαν ένταση και ζούσαν από το έδαφος, το τοπίο, το κλίμα, το φώς. Συνέθεταν και κατασκεύαζαν ανθρώπινα, χωρίς επιτηδεύσεις και σύμφωνα με τις πιο ουσιαστικές εσωτερικές αλήθειες. Τα κτίσματα αυτά θεμελίωναν την ύπαρξη τους στο συγκεκριμένο ελληνικό τοπίο μέσω της σύνθεσης, της λιτότητας και της ουσίας, και χαρακτηρίζονταν από προδιαγραφές και δεσμεύσεις για μία ελληνική γραμμή και ποιότητα, για ελληνικό χρώμα.

Η παλιά λαϊκή κατοικία ορθώνεται και συμπορεύεται με τη φύση και τον άνθρωπο, διατυπώνει την ύπαρξη ενός συνόλου ζωής. Το μέγεθος και η αξία της δείχνει πως το αληθινό αρχιτεκτονικό έργο είναι σαν ένα κοινό συναίσθημα των ανθρώπων που ακολουθεί την «προαιώνια Ελληνική αρετή».

Οι πεποιθήσεις του για την ουσία της αρχιτεκτονικής οδηγούσαν στο συμπέρασμα ότι το κάθε οικοδόμημα δεν είναι μονάχα ένα στέγαστρο αλλά μία επένδυση για το ανθρώπινο σώμα. Δεν είναι εικόνα αλλά κάτι εύπλαστο και προσωρινό, είναι ζωή και δράση. Η αρχιτεκτονική έχει τη δυνατότητα να δώσει μορφή σε λειτουργίες της ζωής. Μπορεί να συνθέτει και να κατασκευάζει χώρους στους οποίους έδωσε το όνομα «δοχεία ζωής», δηλαδή πλαίσια σε καθορισμένη έκταση και διάσταση όπου το σώμα και το πνεύμα ειρηνεύουν και ανανεώνουν τη ζωτικότητά τους.

Θεωρούσε τα φτωχά λαϊκά αρχιτεκτονήματα που μελετούσε πραγματικά «δοχεία ζωής». Τα κτίσματα αυτά είχαν σαν βασικό πυρήνα την αυλή, τον υπαίθριο χώρο. Η οργάνωση και η κατασκευή του χώρου ήταν τέτοια ώστε να προσφέρει άνεση, χαρά και υγεία. Ήταν κατασκευασμένα μονάχα για να επιτελέσουν τον καθαρά αρχιτεκτονικό προορισμό τους δηλαδή να είναι φθαρτά και περαστικά όσο και οι λειτουργίες που δικαιώνουν την ύπαρξη τους. Προορισμός ενός αρχιτεκτονικού έργου είναι να μείνει ζωντανό όσο ο άνθρωπος θα ζει μέσα του, θα το χρησιμοποιεί και θα το φροντίζει γιατί ο χώρος είναι αυτός που δέχεται ολόκληρη τη ζωή.

Τα «δοχεία ζωής» έχουν ένα δικό τους ατομικό πλαίσιο, μία ζωογόνο άνεση και ηρεμία. Σκοπός τους είναι η εσωτερική γαλήνη στο χώρο της κατοικίας, ηρεμία και πνεύμα μέσα στη σύνθεση του όλου χώρου. Ο χώρος είναι συνθετικά τέτοιος ώστε να υπάρχει λιτότητα και ποιότητα του εσωτερικού ψυχικού κόσμου. Εκεί ο άνθρωπος συγκεντρώνεται και ζει μέσα σε ένα δικό του πνευματικό και ψυχικό κόσμο, μένοντας με τον εαυτό του.

Όλα αυτά όμως παρατηρούσε ότι δεν ήταν αυτονόητα ούτε στην κοινωνία, ούτε στα σύγχρονα αρχιτεκτονικά έργα και ότι το Ελληνικό και αληθινό αρχιτεκτονικό πνεύμα χανόταν.

Γι' αυτό υποστήριζε ότι η αρχή για την αλλαγή των πραγμάτων που θα οδηγήσει στην αλήθεια θα πρέπει να γίνει από τον αρχιτέκτονα. Θα πρέπει να μελετήσει τα δεδομένα του ανθρώπου, το τοπίο, το κλίμα και τη γεωγραφία, τα ήθη και τα έθιμα. Θα πρέπει να δει με ποια μέσα και εργαλεία είχε οικοδομήσει ο λαός, να ακολουθήσει το ρυθμό της ζωής σύμφωνα με τις αναγκαιότητες της και να χτίσει με αυτή χρησιμοποιώντας όμως τις δικές του τεχνικές. Όλα τα τεχνικά μέσα και τις μηχανές και όλα τα διάφορα υλικά ή εργαλεία, όσο νέα κι αν είναι αυτά μπορούν να χρησιμοποιηθούν, σύμφωνα όμως με το πνεύμα που χαρακτηρίζει τον εσωτερικό του κόσμο και σύμφωνα με το «νόμο της φύσης», δηλαδή να γίνει ένα με το τοπίο μέσα στη χώρα του. Έτσι τα μέσα και τα υλικά θα μπορέσουν να σταθούν στο τοπίο και να εκμεταλλευτούν πλήρως τις ιδιότητές του. Ο αρχιτέκτονας πρέπει να αποβάλλει από τον εαυτό του οτιδήποτε περιττό και να αρκестεί στην αλήθεια

της ουσίας και της κατασκευής. Να δουλέψει για το σήμερα και για τις λειτουργίες της ζωής. Να αναζητά την ουσία και να ακούει την εσωτερική φωνή, απορρίπτοντας ότι μπορεί να σχετίζεται μονάχα με κάποια εξωτερική μορφολογία. Κατέληγε ότι ο αρχιτέκτονας πρέπει να ανακαλύψει τον εαυτό του και την ψυχή του. Να συνειδητοποιήσει πως είναι άνθρωπος μέσα στη φύση, και να προχωρήσει μαζί της. Μόνο αν έχει γνωρίσει ο ίδιος την αλήθεια μπορεί να την δείξει και στους άλλους και να χτίσει είτε στην πόλη είτε στην ύπαιθρο αγνά, αληθινά και ανθρώπινα, όπως κάνει και η φύση «χτίζοντας» το οικοδόμημά της.

Η προσπάθεια για αρχιτεκτονική δεν πρέπει να περιορίζεται μόνο στην κατασκευαστική και αισθητική διάταξη αλλά και στο πώς θα συνδεθεί το μέσα με το έξω. Γιατί και τα δύο είναι αρχιτεκτονικός χώρος στον οποίο θέλουμε να οργανώσουμε ένα αληθινό λειτουργικό σύστημα. «Να γίνει η αρχιτεκτονική απλή και αληθινή».

Έλεγε συχνά ότι η αλήθεια της αρχιτεκτονικής είναι μία και εκφράζεται και διατυπώνεται διαφορετικά σε κάθε εποχή, σύμφωνα με το ρυθμό και τη γλώσσα που κυριαρχεί στο πνεύμα και την ψυχή των ανθρώπων.

Παρομοίαζε την αρχιτεκτονική με ένα απλό και λιτό αλλά ταυτόχρονα ζεστό οικοδόμημα που ενταγμένο στο ρυθμό κάποιου τοπίου γίνεται ένα μαζί του. Το αρχιτεκτονικό έργο κρατά μια αυτονομία και μέσω αυτής έρχεται και εντάσσει τον εαυτό του σε μία ορισμένη εποχή και γίνεται το πιο καθαρό κάτοπτρό της. Είναι μια κατασκευή που προέρχεται από τους ίδιους νόμους που διαμόρφωσαν τη φύση και που μπορεί να δεχτεί οποιαδήποτε παραλλαγή χωρίς όμως να χάσει την ηθική κατασκευαστική του αυτάρκεια και πληρότητα, χωρίς να αλλάξει η εσωτερική του κατάσταση.

Όσο αφορά την αρχιτεκτονική της Ελλάδας, ένα ζήτημα που τον απασχολούσε πού, έλεγε ότι θα πρέπει σε κάθε πεδίο της να αναζητά το κοινό και το ουσιαστικό. Η μορφή και ο τύπος του αρχιτεκτονικού έργου θα πρέπει να είναι σύμφωνο με τις ειδικές κλιματολογικές και ηθικές συνθήκες του ελληνικού τοπίου και να εκφράζει την μορφοποίηση των λειτουργιών της

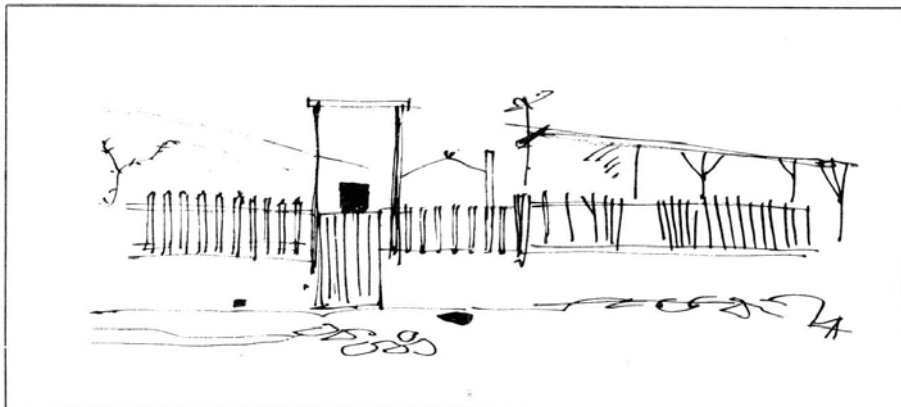
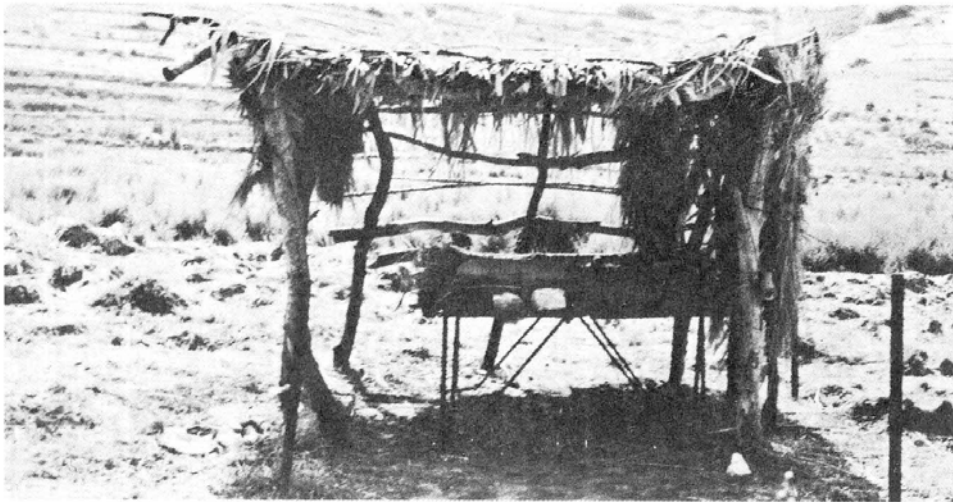
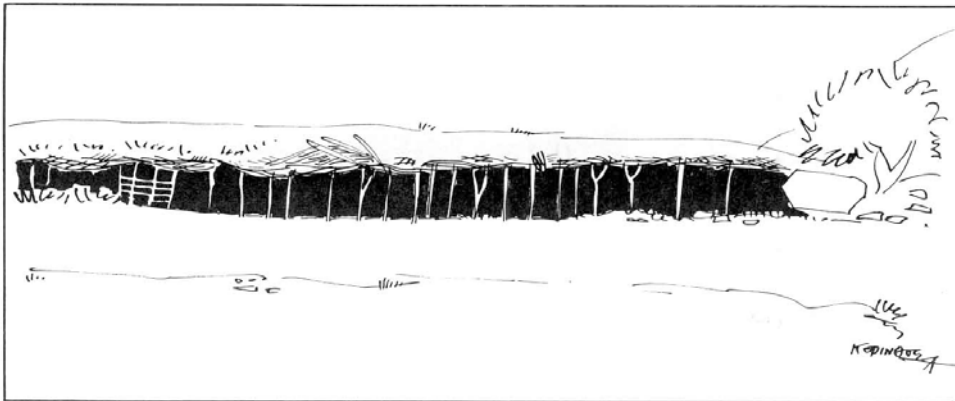
ζωής με ουσιαστικό τρόπο. Να πηγάζει από ανάγκες ζωντανές, σε συμφωνία με τα τοπικά δεδομένα και απαλλαγμένο από αυτούσια ξενόφερτα στοιχεία.

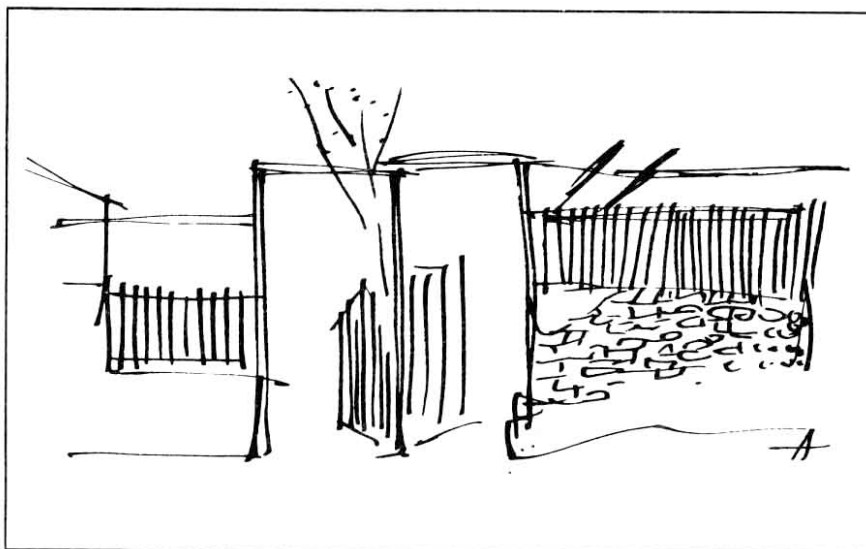
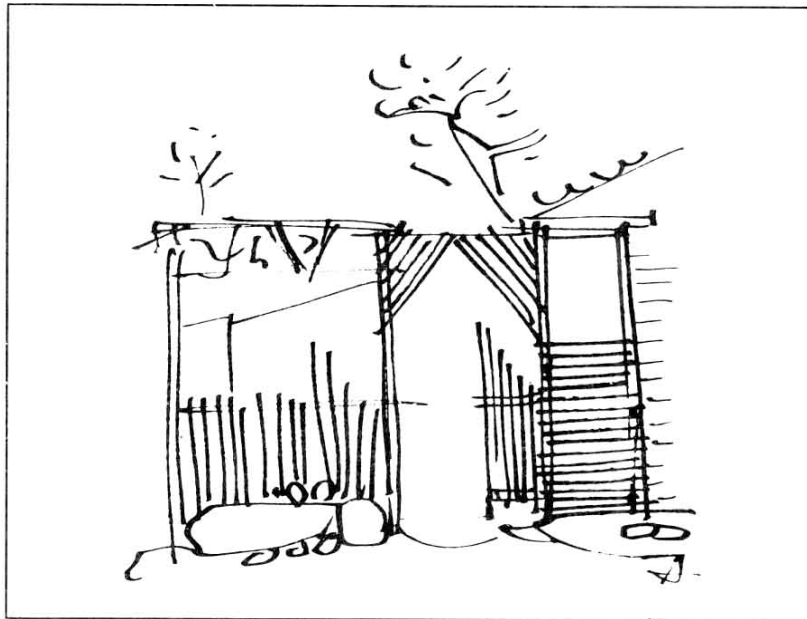
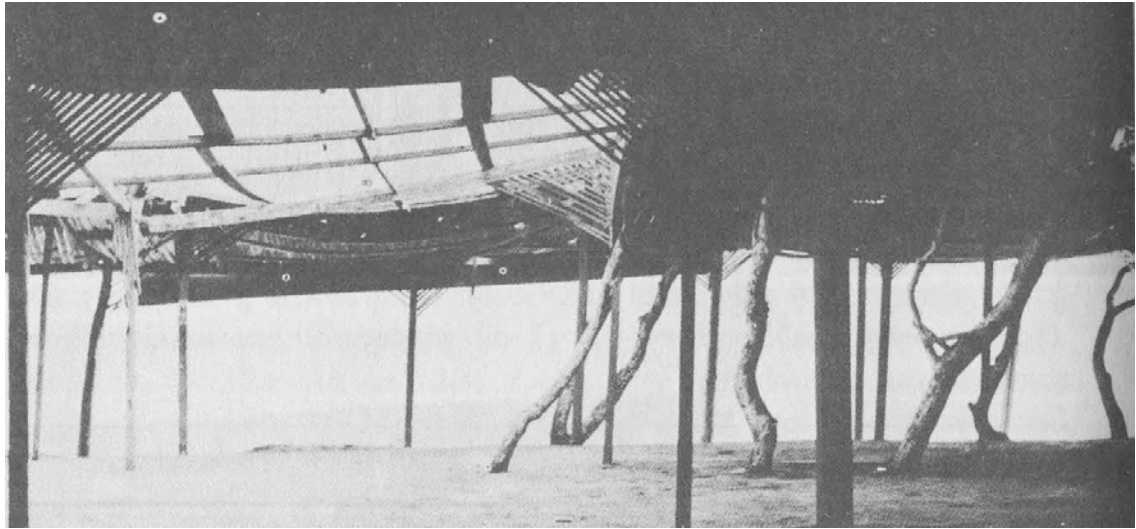
Η κάθε αληθινή αρχιτεκτονική μορφή είναι σαν ένας καρπός ελευθερίας. Μόνο από την ελεύθερη σκέψη και το ελεύθερο αίσθημα μπορεί να προκύψει ένα αληθινό αρχιτεκτονικό έργο. Ο ρόλος της αληθινής αρχιτεκτονικής είναι να στοχάζεται την συνθετική και κατασκευαστική ισορρόπηση στην αληθινή εσωτερική διαμόρφωση, στην ποιότητα και στην ζωντάνια. Η σύνθεση θα πρέπει να προκύπτει αληθινά, μέσα από μια ζωντανή εμπειρία, σε συνάρτηση με καθετί ζωντανό, φυσικό και πνευματικό.

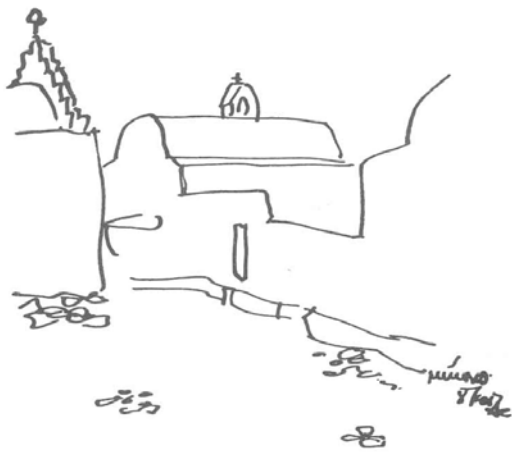
Με το έργο του ο Άρης Κωνσταντινίδης επανερμήνευσε τη φύση και την «αναδημιούργησε» σύμφωνα με το δικό του προσωπικό σύστημα αξιών. Δημιούργησε μια μοναδική αρχιτεκτονική πορεία που οδηγεί σε μία σύγχρονη ελληνική αρχιτεκτονική, η οποία πατάει γερά στα σύγχρονα διδάγματα και τις ανάγκες της σημερινής εποχής και ξέρει ταυτόχρονα να αφομοιώνει την ουσία και όχι να αντιγράφει επιφανειακά τη μορφή της αρχιτεκτονικής παράδοσης του τόπου του.

Σύμφωνα με τον ίδιο: «Αληθινό είναι και ό,τι έχει προϋπάρξει. Δηλαδή ό,τι έχει προκύψει σε περασμένα χρόνια και το ξαναβρίσκει μια σύγχρονη εποχή, μέσα από τους δικούς της πια τρόπους, κι αφού το ίδιο το είχε βρει η παλιά εποχή με τους δικούς της κι αυτή τρόπους. Μ' άλλα λόγια ότι ξαναζωντανεύει, επειδή το κρίνουμε αναγκαίο, ωφέλιμο και παραγωγικό...».

Σκίτσα και φωτογραφίες

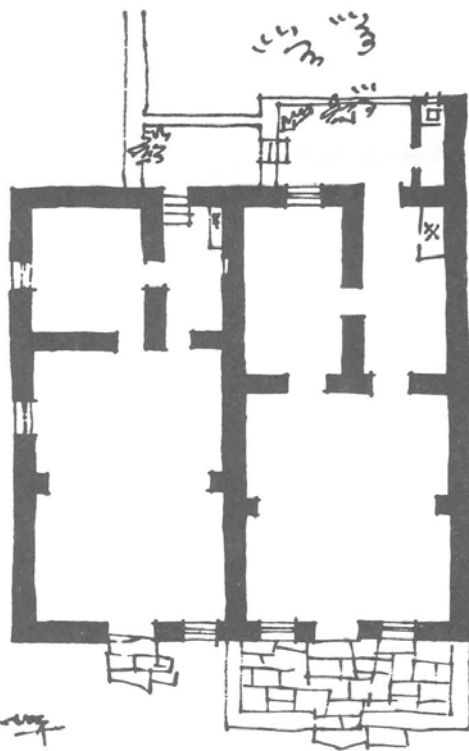

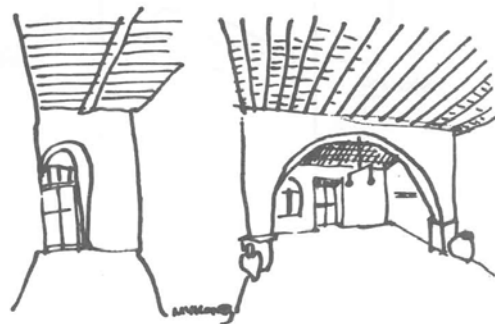
Ἐκκλησιές στὴ Χώρα

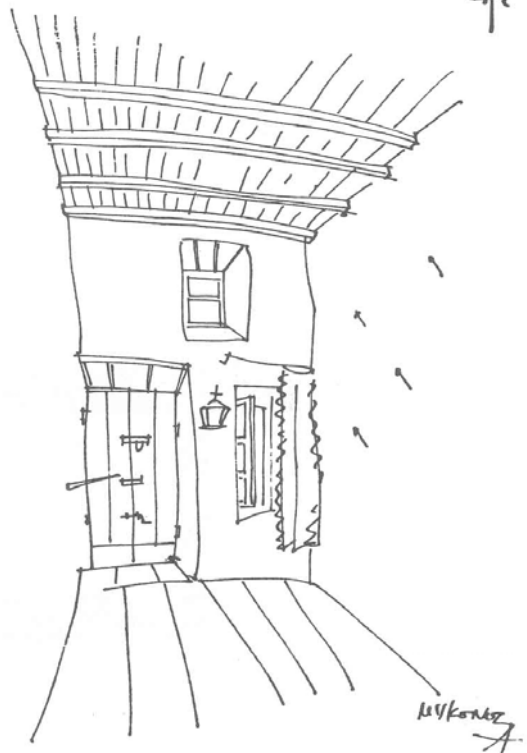
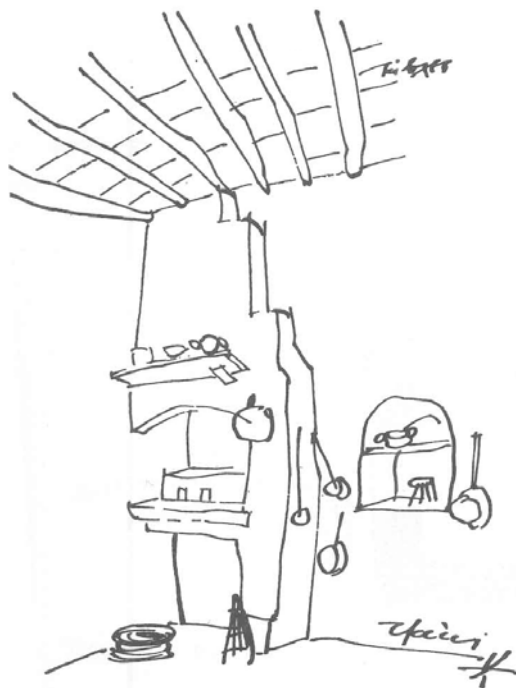
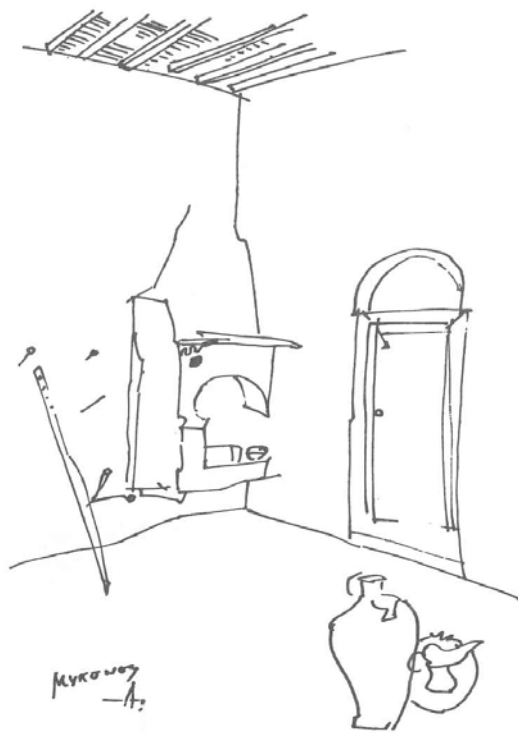

μίκας

μίκας

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. «Για την αρχιτεκτονική»
Συγγραφέας: Άρης Κωνσταντινίδης
Εκδόσεις: Άγρα
2. «Η αρχιτεκτονική της αρχιτεκτονικής»
Συγγραφέας: Άρης Κωνσταντινίδης
Εκδόσεις: Άγρα
3. «Δυο "χωριά" απ' τη Μύκονο.»
Συγγραφέας: Άρης Κωνσταντινίδης
Εκδόσεις: Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης
4. «Τα παλιά αθηναϊκά σπίτια.»
Συγγραφέας: Άρης Κωνσταντινίδης
Εκδόσεις: Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης